

Arrest

**nr. 225 008 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 28 maart 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/ die verklaart te heten(1):

naam: [A.] voornaam: [K.] geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Montgomery op 28/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De politie van PZ Montgomery zal een pv opstellen voor het verrichten van arbeid zonder daarvoor over de nodige vergunningen te beschikken. Het verrichten van zwartwerk stelt een einde aan het kortverblijf van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Hij beweert al dertig dagen in België te zijn, dus hij had zich in principe moeten aanmelden bij de gemeente.

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door PZ Montgomery. Hij verklaart dat hij in België is met [S.V.]. Hij verklaart dat hij binnen twee dagen terug naar Oekraïne wil vertrekken maar hij kan dit niet aantonen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Oekraïne een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Hij beweert al dertig dagen in België te zijn, dus hij had zich in principe moeten aanmelden bij de gemeente.

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door PZ Montgomery. Hij verklaart dat hij in België is met [S.V.]. Hij verklaart dat hij binnen twee dagen terug naar Oekraïne wil vertrekken maar hij kan dit niet aantonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Oekraïne een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.] voornaam : [K.] geboortedatum : [...] geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/03/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Montgomery op 28/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Hij beweert al dertig dagen in België te zijn, dus hij had zich in principe moeten aanmelden bij de gemeente.

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door PZ Montgomery. Hij verklaart dat hij in België is met [S.V.]. Hij verklaart dat hij binnen twee dagen terug naar Oekraïne wil vertrekken hij kan dit niet aantonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Oekraïne een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3.2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat verzoeker op 4 april 2019 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, waardoor dit bevel is uitgevoerd en niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer. Verweerder is van mening dat verzoeker in deze omstandigheden niet langer een belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.2. In antwoord op de opgeworpen exceptie stelt verzoeker op de terechtzitting dat hij zijn belang behoudt bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij met zijn beroep ook het inreisverbod aanvecht en de beide bestreden beslissingen onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

3.2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, zeker, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.4. In casu is het niet betwist dat verzoeker vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor dit bevel reeds uitvoering heeft gekregen.

Verzoeker is van mening dat hij, ondanks het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds uitvoering heeft gekregen, toch nog een belang behoudt bij het aanvechten van dit bevel, gelet op het feit dat dit bevel gepaard gaat met een inreisverbod en deze beslissingen, die beiden worden aangevochten, onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Uit de verdere bespreking onder punt 4 volgt dat er grond is tot nietigverklaring van het inreisverbod. Dit heeft tot gevolg dat deze beslissing retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt en wordt geacht nooit te hebben bestaan, waardoor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is te beschouwen als een bevel dat niet gepaard gaat met een inreisverbod. In deze omstandigheden blijkt in geen geval dat verzoeker nog dienstig kan verwijzen naar het inreisverbod, om zijn belang te behouden bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl dit reeds uitvoering heeft gekregen.

Nu verzoeker op 4 april 2019 vrijwillig terugkeerde naar zijn land van herkomst, heeft de bestreden verwijderingsbeslissing op dat ogenblik volledige uitwerking gekregen. De nietigverklaring van het inreisverbod heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verdere invloed meer heeft op verzoekers rechtspositie. Verweerder stelt in zijn exceptie zelf dat de verwijderingsbeslissing, gelet op de uitvoering die deze beslissing heeft gekregen, niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer, hetgeen impliceert dat hieraan ook geen nieuw inreisverbod kan worden verbonden.

In de voorliggende omstandigheden waarin het bevel om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering heeft gekregen en het inreisverbod dat hiermee gepaard ging moet worden vernietigd (zie verdere bespreking onder punt 4), blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van het bevel verzoeker nog een nuttig voordeel kan opleveren, zodat een voldoende belang niet langer voorhanden is. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

3.2.5. Het beroep tot nietigverklaring is dan ook, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat het inreisverbod betreft

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Suivant le Conseil d'Etat (arrêt n° 234.164 du 17 mars 2016) : « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Suivant l'article 74/11 de la loi, « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ... ».

Suivant l'article 62 de la loi, les décisions adverses doivent être motivées ; la même disposition prévoit également le droit d'être entendu, par ailleurs principe général de droit.

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Suivant l'article 74/14 de la loi : « § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours... § 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé. Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. § 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand : 1° il existe un risque de fuite ... ».

Suivant l'article 7 de la directive retour, « 3. Certaines obligations visant à éviter le risque de fuite, comme les obligations de se présenter régulièrement aux autorités, de déposer une garantie financière adéquate, de remettre des documents ou de demeurer en un lieu déterminé, peuvent être imposées pendant le délai de départ volontaire ». L'article 110quaterdecies de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 prévoit ces mesures préventives.

En l'espèce, l'interdiction d'entrée est motivée par le fait qu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire (article 74/11 §1er alinéa 2.1° de la loi).

L'absence de délai pour le départ volontaire est motivée par le risque de fuite (article 74/14 §3.1° de la loi).

En l'espèce, le risque de fuite est motivé par le fait que « 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Hij beweert al dertig dagen in België te zijn, dus hij had zich in principe moeten aanmelden bij de gemeente. Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door PZ Montgomery. Hij verklaart dat hij in België is met [S.V.]. Hij verklaart dat hij binnen twee dagen naar Oekraïne wil vertrekken hij kan dit niet aantonen ».

Suivant l'article 1er §1er .11° de la loi, « risque de fuite : le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2 ».

Suivant l'article 1er §2 de la loi, « Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas ».

En l'espèce, la motivation des actes attaqués est parfaitement stéréotypée et ne révèle ni risque actuel et réel de risque de fuite, ni examen individuel, ni prise en compte de l'ensemble des circonstances du cas.

Le requérant est entré dans l'espace Schengen au cours du mois de février 2019 et était admis au séjour durant trois mois, étant dispensé de visa.

Le simple fait qu'il n'ait pas déclaré son arrivée n'est ni révélateur d'une absence de collaboration avec les autorités, ni révélateur d'un risque réel et actuel de fuite.

Comme il peut être observé de son passeport (pièce 4), il avait par ailleurs respecté la durée limitée de son précédent visa pour la Pologne et avait effectué les formalités nécessaires à l'obtention d'un second.

Partant, les décisions attaquées ne sont pas motivées à suffisance quant aux éléments concrets du cas d'espèce qui permettraient d'aboutir à un risque de fuite justifiant l'absence d'un délai pour le départ volontaire.

D'autant moins qu'aucune des mesures préventives prévues par l'article 110quaterdecies de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 n'a préalablement été imposée au requérant et n'a pas été respectée par lui.

Il est dès lors manifestement disproportionné d'imposer au requérant une interdiction d'entrée de deux ans, alors qu'il n'a jamais fait l'objet précédemment de la moindre mesure retour.

Enfin, la partie adverse ne respecte pas le devoir de minutie et le droit d'être entendu : l'audition par la police a été très sommaire et n'a pas permis au requérant de s'exprimer en profondeur sur sa situation dans une langue qu'il maîtrisait parfaitement.

En conclusion, les décisions attaquées sont constitutives d'erreur manifeste et méconnaissent l'ensemble des dispositions et principes visés au moyen."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist zich niet binnen de bij artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn te hebben aangemeld bij de gemeente, noch het bewijs levert op hotel te logeren.

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die niet logeert in een logementhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld."

Verzoeker, die op het ogenblik van zijn interpellatie reeds 30 dagen in het Rijk verbleef, toont niet aan van die voorwaarde te zijn vrijgesteld.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde geeft in de eerste plaats aan dat verzoeker niet mee of niet heeft meegewerkt met de overheden, hij zich niet binnen de bij artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft aangemeld bij de gemeente, hij niet aantoonde op hotel te logeren en niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in het land te verblijven.

Het Bestuur maakt in de bestreden beslissing tevens melding van de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft afgelegd (vrijwillig te willen vertrekken, geen medische problemen, geen vermoeden in Oekraïne een risico op te lopen te worden blootgesteld aan folteringen of vernederende behandelingen of bestraffingen en geen partner en/of kinderen in België te hebben).

Verzoeker maakt niet aannemelijk niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissingen genomen werden. Hij toont tevens niet aan welke gekende elementen door het Bestuur zouden zijn veronachtzaamd.

Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van de opgeworpen rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet ernstig."

4.3.1. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, die in casu wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.3.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.3.4. Het bestreden inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, zoals deze zijn opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het inreisverbod gepaard gaat, worden herhaald. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op twee jaar bepaald, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en met een verwijzing naar *“het belang van de immigratiecontrole”*.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt dat de duur van het inreisverbod ook wordt gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker niet meewerkt(e) met de overheden waar hij naliet zich binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aan te melden bij gemeente of aan te tonen dat hij op hotel logeert en door de overwegingen in verband met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het horen, merkt de Raad op dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Deze motieven zijn motieven die ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek – onder meer ook om tegemoet te komen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel handelt over verwijderingsbeslissingen en niet over inreisverboden –, maar er blijkt niet dat deze specifiek worden gebruikt bij de beslissing om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen. Om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen wordt enkel concreet verwezen naar de vaststelling dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven.

4.3.5. Verzoeker benadrukt het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het individuele geval. Hij stelt dat de motivering van het bestreden inreisverbod volstrekt stereotiep is en hieruit geen individueel onderzoek noch onderzoek rekening houdende met het geheel van de omstandigheden van het geval blijkt. Hij benadrukt dat hij in de loop van de maand februari 2019 het Schengengrondgebied heeft betreden en hij op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod was toegelaten tot een verblijf tot drie maanden, dit waar hij is vrijgesteld van de visumplicht. Hij geeft aan dat zijn paspoort aantoonde dat hij zich in het verleden hield aan de duur van een door Polen afgeleverd visum en hij ook de nodige formaliteiten ondernam voor het bekomen van een tweede visum. De door hem gevoegde kopieën uit zijn paspoort tonen aan dat verzoeker reeds beschikte over door Polen uitgereikte visa type D (lang verblijf), voor de periode van 10 juli 2017 tot 26 december 2017 en voor de periode van 19 april 2018 tot 10 augustus 2018.

4.3.6. De voorliggende gegevens wijzen er niet op dat verzoeker in het verleden en/of voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Nergens in de motiveringen van de bestreden beslissingen worden hiervoor ook concrete argumenten naar voor gebracht. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt integendeel net geduid dat deze beslissing een einde stelt aan het kort verblijf van verzoeker, omdat hij tijdens dit verblijf economisch actief was zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste machtiging, hetgeen impliceert dat verzoeker voor het nemen van deze beslissing nog binnen zijn kort verblijf was. Verweerder betwist in de nota met opmerkingen het door verzoeker aangevoerde ook niet dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, en dit waar hij is vrijgesteld van de visumplicht, voor een kort verblijf hier mocht verblijven en dit kort verblijf nog niet was verstreken. Er moet dan ook worden aangenomen dat verweerder, in zijn motivering inzake de duur van het inreisverbod, ten onrechte wees op het gegeven dat verzoeker niet zou hebben getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Deze vaststelling kan dan ook in geen geval worden gehanteerd om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen. Nu dit het enige motief is om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen, kan niet anders dan worden vastgesteld dat geen pertinente en draagkrachtige motieven voorliggen die kunnen rechtvaardigen dat de duur van het inreisverbod in casu op twee jaar wordt bepaald.

Er blijkt verder ook niet dat verweerder, die er nochtans toe is gehouden alle relevante omstandigheden in rekening te brengen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening hield met het door

hem nochtans niet-betwiste gegeven dat verzoeker in het verleden de duur van het hem toegestane verblijf op het Schengengrondgebied steeds respecteerde.

In het licht van hetgeen voorafgaat, moet verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat in casu werd nagelaten om de duur van het inreisverbod te bepalen op basis van correcte feitelijke gegevens en rekening houdende met de concrete, specifieke omstandigheden van het geval.

4.3.7. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel is niet langer vereist.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

6. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 2 genoemde beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS